Militærnægteren

Udgivet af Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Nr. 3. | Januar 1917. | 3 Øre.

Samfundet straffer.

En Militærnægter arresteret — Retsmaskineriet klapper. Født, døbt og konfirmeret dèr og dèr, Maskinarbejder af Profession, har ikke faaet Fattighjælp, graa Øjne, mørkt Haar, ingen særlige Kendetegn. Tiltales og dømmes for Overtrædelse af Værnepligtslovens § 13.

Retsmaskinen er i Gang, og medens den foretager sine langsomme Bevægelser, sidder dens Offer bag Cellens Jerngitter og forsøger forgæves at finde Logik i det Forhold, at han er her, fordi han ikke vil slaa ihjel, medens der i samme Arresthus befinder sig Folk, der er der, fordi de vil slaa ihjel; men det er ikke muligt at trænge til Bunds i dette Spørgsmaal, og medens Fængselsurets Slag, som det forekommer ham med en Evigheds Mellemrum, forkynder Timernes Skiften, gaar han op og ned i Cellen, syv Skridt frem og syv tilbage, og Tanken flyver ud til dem udenfor, til Venner og Kammerater, for med et Strøg af Bitterhed at vende tilbage til de triste Omgivelser.

Hvad har han gjort?

Hvormed har han forset sig, siden han kortes i Fængsel og hans Signalement indføres i Forbryderalbumet baade med Prøve af Haandskrift og Fingeraftryk?

Jo, han har nægtet at være Soldat. Han har nægtet at efterkomme Loven, der befaler ham at stille sig til Raadighed for Militarismen, befaler ham at lære at bruge Vaaben for i et givet Øjeblik at udnytte sin Færdighed ved at bringe Død og Lemlæstelse over saa mange Medmennesker som muligt, befaler ham blindt at lystre Officerer, der aldrig har udrettet noget samfundsnyttigt Arbejde, men hvis hele Liv er viet Militarismen og dens samfundsfjendske Opgaver, hvis daglige Beskæftigelse er at nedbryde Soldaternes Moral, ophæve Respekten for Livets og Kulturens Værdier, befaler ham at ofre Livet i Kamp for Interesser, der ikke er hans, forbyder ham at have højere Moral end den af Staten lovfæstede, forbyder ham at have anden Opfattelse af Religionen end den, de statslønnede Præster docerer, forbyder ham at tænke og ræsonnere over en Lov, der religiøst, kulturelt og moralsk set er en Skamplet paa vort Aarhundrede. Fordi han har nægtet at efterkomme denne Lov, bliver han behandlet som den værste Forbryder. Hans Moral er for veludviklet, det er hans Forseelse. Af denne Grund har han ikke kunnet bøje sig for den Lov, der bærer den Institution, som har vist, at den kan faa Hunnernes Rædselsgerninger til at fordunkle ved Siden af dem, der udøves af vor Tids civiliserede Mennesker, der har været under dens forraaende, barbariske og umoralske Paavirkning.

Men Samfundet ser ikke paa Motiver; det er nok, at han har villet undergrave dets Autoritet ved at sætte en af dets Love ud af Kraft, og Misdæderen skal straffes — Retsmaskineriet virker, afmaaler Straffen efter tykke, støvede Lovbøger og bestemmer, at Ofret skal hensættes saa og saa lang Tid i simpelt Fængsel

Og Timerne lister sig afsted, og langsomt, uendelig langsomt nærmer Tiden sig, da Fængselsporten lukkes op, og det er maaske kun for nye Prøvelser, nye Kampe.

Men Militærnægteren véd, at hans Kamp gælder Frihed og Fremskridt, Civilisationens og Kulturens Sejr, og det er nok til at hærde hans Modstandskraft, saaledes at al Tortur, der bringes i Anvendelse, forbliver resultatløs.

Johs. Nielsen.

Fredsbudet.

Man trues af Helvedes Jammer og Død,
naar ej man med Troens varmende Glød
vil bøje sit Knæ og anraabe Gud
og synge og bede paa Præsternes Bud.

Og Præsternes Magt over Folket er stor;
i Syd og i Nord høres paa deres Ord,
og Kirkernes evige, jublende Bud
om Fred over Jord bæres videre ud.

Og Staterne lønnede Præsternes Slid,
og Præsterne virked' for Staten med Flid:
Kanoner velsignes med svulstige Ord
af Præsten, der prædiker — Fred over Jord.

Og nu ser vi Præsterne, hver i sit Land,
slynge Guddommens straffende Vrede og Band
ud over Grænser til Lande, der tror
paa selvsamme Guddoms bevingede Ord.

De beder og trygler, om Hærene maa
faa Kraft til med Død og Lemlæstelse slaa
»de andre«, der haanede Guddommens Ord
og svared' med Krig paa dens »Fred over Jord!«

Men naar der er kæmpet paa Liv og paa Død,
naar Folkenes Sønner blev Bjerge af Kød,
der kastes i Kuler og dækkes med Jord,
da takker de Præster i jublende Ord:

»Se, Gud han har skænket os Sejren og bragt
til Hæren sin evige, himmelske Magt.
Se, Fjenderne segner i Tusindevis,
aah — synger og beder til Fredsfyrstens Pris!«

— — —

Ja, Staten den lønner nu Præsternes Slid,
og Præsterne virker for Staten med Flid;
de hellige Skrifter til Statens Behag
af dens Præster fortolkes fra Nat og til Dag.

— — —

Se, Præsterne glemte det evige Bud,
som selv de har baaret til Folkene ud;
men *vi* vil det huske — i Skrift som i Ord —
vort Løsen skal være: — *Fred over Jord!*

Johs. Nielsen.

Vort Blad.

Selv de højeste Idéer og ædleste Tanker er afhængige af det, hvorved der vel nok klæber det meste Ondt og de laveste Formaal: nemlig Pengene.

Ligeledes er det med den Kamp og de Idéer, som »Foreningen for konsekvente Antimilitarister« har rejst mod Militarismen.

For at denne Kamp skal føre til noget Resultat, maa der drives en vældig Agitation.

Menneskenes Had til Militarismen maa skærpes og deres Had omsættes til bevidste Handlinger.

Det er vor Forenings Formaal, og som et Led deri har vi for de Penge, vi har modtaget som Tilskud fra Fagforeningerne, ladet gratis uddele to Numre af »Militærnægteren«.

Men foruden den skriftlige Agitation maa vi ogsaa afholde offentlige Møder og lignende; derfor har vi set os nødsaget til, for vedblivende at kunne drive vor Agitation usvækket, fra og med dette Numer at tage 3 Øre pr. Eksemplar. Vi har sat Prisen saa lavt, da det ikke er vort Formaal at tjene Penge derpaa, men kun vedblivende at kunne fortsætte med vor Agitation; men vi tvivler ikke om, at alle de, der interesserer sig for den Kamp, vi fører, og i Særdeleshed Arbejderne, som jo er dem, der føler Trykket haardest af Militarismens tunge Jernhæl, vil modtage vort Blad med lige stor Velvilje og sprede det overalt, hvor der gives Lejlighed.

Flyv da ud, vort Blad, og meld over Lan-

det om en Ungdom, der tør give sin Frihed og sit Liv som Indsats for den Sag, den har kær.

Tal til Ungdommen med Ungdommens friske, klare Stemme om, hvorledes Kampen for noget Stort og Godt giver Livet Indhold og forædler Mennesket.

Indgyd dem Tro paa sig selv og Tillid til deres Kammerater, saa de forstaar, at der ogsaa er andre end dem, der higer og sukker efter Befrielse for de Baand, der snærer.

Rejs dem til en fælles Befrielseskamp mod den tvungne Værnepligt, saa de nedbryder Lovens Autoritet og aabner Fængslets Porte for dem, der nu lider for den Kamp, de har ført derimod.

Arbejderklassens Stilling til vor Kamp.

Der er vel næppe noget Felt, hvor Verdenskrigen i al sin Grusomhed har revolutioneret Arbejderklassens Tankegang i en saadan Grad, som i dens Stilling til Militarismen.

Ser vi blot nogle faa Aar tilbage i Tiden, vil vi erindre de socialdemokratiske Fraser om, at det internationale Socialdemokrati stod som en stærk og mægtig Garant mod, at en Krig mellem de civiliserede Lande kunde udbryde. Vel rustede Staterne af al Kraft, men Kongressen i Basel stod f. Eks. som en mægtig Trusel mod enhver europæisk Krig, og Magthaverne skulde vel vide at respektere denne Trusel.

Naar disse og mange andre Fraser blev fremsatte fra de forskellige Talerstole og i den socialdemokratiske Presse, lød der et tusindstemmigt Hurraraab fra de brave, men alt for naive Arbejdere.

De betragtede deres Ledere som Afguder, paa hvis Ord der ikke kunde tvivles.

Men saa kom pludselig Verdenskrigen i al sin Barbarisme og omstyrtede alt. Ikke alene Fraserne, men selve Internationale blev slaaet til Jorden og knust.

Baselerkongressens Trusel blev ikke ænset, og Truselen blev ikke virkeliggjort. Den politiske Internationale viste sig i al sin Magtesløshed.

Alt dette kom som en Bombe, der springer, og omstyrtede alle Illusioner. Arbejderne fik pludselig Øjnene op for, at det hele var et mægtigt Blændværk, at den „mægtige" Internationale styrtede sammen som et Korthus, der vælter for det mindste Vindpust.

Endelig var Tiden kommen, hvor vi revolutionære, der ellers var saa ildesete, kunde finde Ørenlyd.

Arbejderne begyndte at miste Troen paa Repræsentanternes Hjælp, de lærte at forstaa, at skulde Arbejderklassen vinde Fremgang, maatte de selv tage Offensiven, maatte de selv føre Slaget.

Og saaledes skete det, at vi, der fra vor yngste Ungdom havde tilhørt Arbejderklassens yderste venstre Fløj, fandt Tidspunktet belejligt til at organisere Kampen mod Militarismen, baseret paa *den direkte Aktion*.

Og vi er saa sandelig ikke bleven skuffede.

For det første har vi demonstreret overfor hele Offentligheden, at der trods alt virkelig fandtes evnerige og viljestærke unge Mænd, der vovede at sætte noget ind paa Kampen, og dette *noget* var intet mindre end deres egen Sundhed, ja deres Helbred og hele Liv. Og Kampen har været ført for hele Offentlighedens Aasyn netop for derved at tvinge denne til at diskutere Spørgsmaalet om *direkte* eller *indirekte* Kamp mod Militarismen.

Ser vi nu paa Resultaterne af denne kun nogle faa Maaneders Kamp, vil vi straks se, at vi har intet mindre end revolutioneret Tankegangen hos store Dele af Arbejderklassen.

Vilde man blot for en 3—4 Aar siden fremsætte Tanken om General- og Værnepligtsstrejke, blev man selv af sine nærmeste betragtet som halvfjollet, medens Forholdene nu er saaledes, at Tusinder af Arbejdere hylder vore Talsmænd over det ganske Land.

I de sidste Par Maaneder har den syndikalistiske Bevægelse ladet arrangere en Række Møder ude omkring i Provinsen med en af vore Militærnægtere som Taler, og overalt har denne mødt udelt Sympati.

Og vi har ved disse Møder Gang paa Gang kunnet konstatere, at selv om Militærnægternes Antal endnu er forholdsvis lille, er den Stab af yngre og ældre Arbejdere, der kun venter et Vink fra Organisationerne for at træde hjælpende til, rent talmæssigt set saa stort, at vi selv i vor største Optimisme er blevet forbavsede.

Vi har som Forkæmpere for den *socialistiske* Militærnægtelse kun al Grund til at se lyst paa Forholdene.

Men der mangler dog noget, og det er, at hver enkelt af os, der har blot mindste Grad af Sympati med vor Kamp, maa blive en Agitator for vor Sag.

Vi maa nemlig erindre, at vi har hele den mægtige Dagspresse imod os samtidig med, at vi skal kæmpe mod mange Aars Fordummelsesarbejde fra Lederkamarillaens Side, som ser sin Interesse i Arbejderklassens Uselvstændighed.

Men alt dette maa jo netop animere os til at tage kraftig fat, thi ingen kan blive din Meningsfælle uden at forstaa, hvad du vil.

Brug derfor din Tid paa Arbejdspladsen til at sprede Lys i det Mørke, som har bredt sig ud over Landene. Spred vort lille Blad, „Militærnægteren", og ifald du bor et Sted, hvor man endnu intet har hørt om Kampen mod den tvungne Værnepligt, maa du søge at bane Vejen, eventuelt ved at en af vore Agitatorer kommer til Stede ved et offentligt Møde o. s. v.

Husk paa, Kammerat, at „alt stort, som er til, blev begyndt i det smaa og af de smaa."

Og vor Bevægelse er saa kemisk ren for al nedrig Spekulation, at du ikke behøver at skamme dig ved at være med i Arbejdet.

Niels Johnsen.

To Domme!

I Juletiden, da der fra tusinder Prædikestole i dette Land bringes Budskab om Fred paa Jorden, dette himmelske Budskab, der efter de Kristnes Tro blev forkyndt Julenat, er der fældet to Domme saa barbariske og skændige, saa ethvert tænkende Menneske maa oprøres og harmes derover, netop fordi de to Mennesker, over hvem Dommene er fældet, har efterkommet Julens Budskab om Fred paa Jorden — — de har nægtet at være Soldat.

Disse Domme kunde vel næppe være fældede paa et bedre Tidspunkt for at vise det skamløse Hykleri, Samfundet her lader komme offentligt til Skue.

Samfundet har godkendt og autoriseret en Religion, hvis største Grundpille er Næstekærlighedens og Fredens Bud, og som det ofrer Millioner paa hvert Aar for at sprede og opretholde, og saa idømmer det samme Samfund Mennesker, der drager Konsekvensen af denne Lære, Forbedringshus!

Kan Menneskene synke længere ned i Demoralisation og Skamløshed, end de er sunkne i vor Tid?

Disse to Mennesker, som her er bleven dømte, er ikke Medlemmer af vor Organisation, og vi kender dem ikke, men efter hvad Dagspressen oplyser, er Motivet til Militærnægtelsen i alt Fald for den enes Vedkommende religiøse Grunde, og dette kendetegner netop Samfundets Umoralitet.

Samidig med, at dette opretholder og sprede r en Religion, dømmer det Folk, som følger denne Religions elementæreste Forskrifter, til grusomme Straffe, som er en Skændsel for enhver, der lever i dette Samfund, og som uden Protest lader sligt ske!

Til Trods for, at disse to Mennesker, som her har følt et uretfærdigt Samfunds Jernnæve, fordi de blev tro mod deres Overbevisning, maaske ikke har handlet ud fra samme Motiver som vi, saa beundrer og respekterer vi dog denne Handling, som vi respekterer enhver Handling, hvor der staar stærke Viljer og ranke Rygge bag og som tjener en stor og god Sag, og vi vil blande vor Røst med de tusinde andre Røster, der ud over Landet vil hæve sig for at faa de to Mennesker fri.

Hvorlænge vil Menneskene endnu vandre i Trældom og aandeligt Mørke før de opdager, at Vejen til Frihedens og Solens forjættede Land ligger aaben for dem, bare de turde vove sig ud paa Marsch derimod, og hvorlænge vil de rolig se paa, at de, der gaar foran og viser Vej, bliver kastet i Fængsel, fordi de handler af Kærlighed til hele den store Menneskehed?

Fængselsklokkerne ringer og kalder paa os alle, maner os til Kamp for mere Retfærdighed og Lykke, end der for Øjeblikket bliver de fleste Mennesker til Del.

Lad os samle vore Røster i et mægtigt Raab: *Luk Fængselsportene op for dem, der lider, fordi de fulgte deres Tro og Overbevisning i en god Sags Tjeneste!*

Fred og Frihed!

Over store Dele af den civiliserede Verden lyder Juleklokkernes klare, rene Fredstoner som en mild Musik til Tusinder og atter Tusinder forpinte Menneskehjærter, alle haabende paa en snarlig Fred — — hvad for en Fred? En Fred, der maaske varer nogle Aar, for saa paany at trampes i Grus af Krigens boldtørstige Uhyre, som da atter vil kræve Tusinder, ja endog Millioner unge Mænds Hjærteblod og ødelægge Tusinder og atter Tusinder Hjem; thi *ingen Fred kan blive varig,* saalænge der findes en Soldat og en Kanon, og derfor maa vi, hvis vi vil skabe en varig Fred, først og fremmest afskaffe Militarismens Grundpille — den tvungne Værnepligt. Dette opnaas ikke gennem Parlamentet, men gennem den unge Mands direkte Handling — Militærnægtelse.

Derfor er det enhver ung Arbejders Pligt, hvis han har Føling med sin forpinte Klasse, at stille sig under de konsekvente Antimilitaristers Fane og *nægte at fabrikere Vaaben, nægte at være Soldat,* thi *uden Soldater ingen Krig!!*

Den nu rasende Verdenskrig har lært os, at det er en Umulighed at føre Krig, uden at have den tvungne Værnepligt til Hjælp for derigennem at skaffe nye Tropper til at fylde Hullerne med!

Dette har det ellers saa frisindede England vist os ved at indføre den tvungne Værnepligt; men selv denne Tvang har ikke kuet Englands frihedselskende Arbejdere, idet der

er Tusinder af disse, der har nægtet at bøje sig for denne Lov.

Derfor raaber jeg til hver ung Arbejder, der vil sit eget og sin Klasses Vel: »*Vil du være med til at skabe en varig Fred og et Grundlag, hvorpaa dine Klassefæller kan føre Kampen for Arbejdernes Frigørelse, uden Frygt for Militærets Indblanding, og tillige hævde din Frihed som det helligste og det bedste, du ejer?* — saa nægt at lade dig uddanne til Morder og derved maaske til dine Kærestes Bøddel!!«

Derfor, Kammerat, har du Vilje og moralsk Styrke til det, saa *nægt at være Soldat og nægt at fabrikere Vaaben.*

Lad os staa sammen i Kampen mod vor fælles Fjende — den tvungne Værnepligt — thi *Enighed gør stærk!*

Jack.

Fra Fængslet og Sygehuset.

Fra det Øjeblik Militærnægterne af de civile Myndigheder blev overgivet til Militæret, har deres Liv formet sig som en uafbrudt Vandring fra Fængselscellen og til Sygehuset.

Med Sultestrejken som det eneste Vaaben til Protest mod deres Frihedsberøvelse, har de tvunget Myndighederne til at aabne Fængslets Porte for sig og lade dem ombytte Cellen med Sygestuen.

Militærnægterne har brugt den Taktik, at fra det Øjeblik, de af Militæret indespærredes i en Celle, saa nægtede de at tage Føde til sig. Med den enorme Viljestyrke, der skal til for at holde Sultestrejken ud, har de opnaaet at tilbringe en Del af den Tid, hvor de er under Militærets Tortur, paa Sygehus, hvor de kan modtage Besøg, og hvor de til Dels er fri for den dræbende Ensomhed.

Paa Garnisons Sygehus ligger for Tiden kun *Holger Jensen,* som endnu ikke er tilstrækkelig styrket efter sin sidste Sultestrejke til, at Myndighederne tør lade ham overføre til Fængslet.

Andreas Fritzner er fra Sygehuset ført til Arresten i Kastellet, hvor det nu igen gaar løs med Sultestrejken, saa hans Arrestophold varer sikkert ikke længe.

Disse Kammerater er, trods alle fysiske og aandelige Lidelser, ved godt Mod og er tasf besluttet paa at holde ud og føre Kampen til Ende.

De er stærke, fordi de véd, at de kæmper for en god Sag, og vi, der staar sammen med dem i Kampen, men for Øjeblikket er paa fri Fod, vi er glade og stolte for det Eksempel, de her giver til Efterfølgelse.

Johannes Nielsen, der lige før Jul af de militære Autoriteter blev frigivet til 1918, efter først at have modtaget en Dom paa 4 Gange 5 Dages Vand og Brød, brugte en noget anden Fremgangsmaade i Kampen end de andre Militærnægtere, idet han nemlig ikke alene nægtede at tage Næring til sig i Fængselscellen, men overhovedet saa længe han befandt sig under Militæret.

Dermed fremskyndte han bevidst en Afgørelse af Kampen enten til den ene eller til den anden Side.

Denne storslaaede Kamp, som her førtes mellem vor Kammerat og Myndighederne, og som førtes med lige stor Haardhed fra begge Sider, endte med en Sejr for vor Kammrat, idet Myndighederne maatte sende ham hjem.

Det er den største Sejr, Militærnægterne har vundet. Den viser, at Lovene kun er en Lap Papir overfor en stærk Vilje.

VELKOMMEN!

I Bevidstheden om, at den Kamp og den faste, ubøjelige Vilje, vor Kammerat her har lagt for Dagen, har indgydt os, som endnu ikke har været fremme i den forreste Kamp, en stærkere Tro og forøget Styrke til med hele vor Energi at føre Kampen igennem, bringer vi ham med Hjærtet fuldt af Tak og Beundring vor Hilsen og vort Velkommen til Friheden igen, til Livet, til Agitationen for Arbejderklassens Sag!

Velkommen, Kammerat!

Georg Jensen afsoner for Tiden paa Vestre Fængsel en Straf paa 20 Dages simpelt Fængsel, som han er idømt for Udeblivelse fra Session.

Saa vidt vi har bragt i Erfaring, kommer han ud Søndag den 21. Januar.

Som man ser, er Autoriteterne alsidige i deres Forfølgelse af Militærnægterne.

Hvor længe skal det vare, inden den danske Ungdom samlet rejser sig til Kamp mod den mest *forbryderiske Lov,* der nogensinde er dikteret i et Kulturland: *den tvungne Værnepligt?*

Et Raab om Hjælp.

Dette Raab er ikke rettet til de rige og mægtige Skurke, som hver Dag udplyndrer deres fattige Medmennesker. Nej, lad disse Snyltere beholde deres skidne Mammon til den Dag, da vi er mægtige og stærke nok til at opgøre Regnskabet helt og fuldt.

Dette Raab er ikke om Almisse fra nogle Velstaaende til nogle stakkels fattige Trængende, men et Varselsraab til vore egne Klassefæller om at slaa Kreds om dem af vor Klasse, som ligger ude i Klassekampens yderste Skyttegrave i Kamp mod Kapitalismen.

Her er ikke Tale om blødagtig Velgørenhed, men om fornuftig gensidig Hjælp mellem ligestillede Kammerater!

Kammerater og Klassefæller! Vi véd, at eders Hjærter har glødet i Begejstring over de unge Militærnægteres heltemodige Kamp.

Tusinde af eder forstaar nu, at det er unge, viljestærke Mænd, der baade *vil* og *kan* noget.

Aldrig har Kampen mod vor Klasses værste Fjende, *Militarismen,* været ført med stærkere Viljer, med større Mod og Begejstring og med større Resultater af Brud paa den kvælende militære Autoritet, end netop af disse unge Mænd.

Og vær forvisset om, at de opgiver ikke. Tro af hele eders Hjærte, at de vil føre Kampen til Sejr. De vil, hvis vi herude ikke svigter dem, drage den bedste Del af Danmarks Ungdom med sig og sammen med den organiserede Arbejderklasse knuse den djævelske Militarisme.

Vi kan ikke hjælpe dem direkte i denne Kamp. Det er heller ikke nødvendigt; de er bygget af vor Klasses bedste Tømmer, som nok skal holde.

De har forsikret os dette Gang paa Gang, og vi tvivler ikke derpaa.

Men der er noget, der trykker dem — noget rent moralsk — hvad enten de vandrer i den ensomme Celle eller kæmper Kampen i Sygehusets Senge — *det er deres Paarørendes Skæbne!*

De, der for Tiden ligger inde paa Garnisons Sygehus, har Forsørgerpligten overfor et Par Hustruer og tre smaa Børn!

I deres overmægtige Sjælekamp mod de militære Autoriteter vender deres Tanker bestandig tilbage til dem, de har Pligter overfor derude — dem, de elsker og holder af.

Hidtil har vi kunnet sige til dem: »*Vær uden Bekymring, Arbejderne, eders Klassefæller, er traadt i eders Sted, saalænge I er her!*«

Endnu har vi roligt kunnet sige dette. De Midler, der blev tilbage af Indsamlingen til Niels Johnsen, har indtil nu kunnet slaa til.

Men nu begynder det at ebbe i Kassen; der er kun lidt tilbage.

Dertil kommer, at vor heltemodige Kammerat Johs. Nielsen af de militære Autoriteter er sendt syg hjem til et Par gamle Forældre, der i Forvejen har Forsørgerbyrde nok.

Vi mener, at Byrden af de Saar, Militarismen slaar vore unge Klassefæller i deres Kamp for vore dybeste Klasseinteresser, skal ikke læsses over paa Skuldrene af et Par aldrende Forældre.

Arbejdere, Kammerater, er I enige med os, saa træder vi organiserede Arbejdere i Fællesskab til som Forsørgere af de Kvinder og Børn, Militærnægterne har Forsørgelsespligt overfor, saalænge de ved deres Kamp er forhindret i at indfri denne Pligt, ligesom vi deler de Udgifter, der kommer af at hele de Saar, Militarismen har slaaet vore unge, tapre Kammerater med.

Arbejdere, vi er fulde af Fortrøstning om, at I med Glæde vil være med til at støtte denne Opgave.

Og vi vil da bede »Militærnægteren«s Læsere om at tage denne lille Artikel med paa Arbejdspladserne og anmode de organiserede Arbejdere om at give et Bidrag til *Fonden.*

Vi sender ingen Lister ud, men beder Kammeraterne selv sætte saadanne i Gang. Til Betryggelse for Bidragyderne offentliggøres alle Indsamlingslisterne i »Solidaritet«. Ligeledes vil der i samme Blad fremkomme Redegørelse for alle Fondens Udgifter.

Arbejdere, hjælp os, at vi bestandig kan sige til Militærnægterne: »*Vær uden Bekymring for eders Paarørende — dem sørger de organiserede Arbejdere for!*«

Sæt Indsamlinger i Gang!

København, i Januar 1917.

Fonden til Hjælp for Militærnægterne og deres Paarørende.

Carl Iversen. *Ejnar Petersen.*

Holger Rasmussen paa Orlov.

Efter flere Maaneders militært Fangenskab har Holger Rasmussen endelig faaet »fri!«

Han blev i Slutningen af sidste Uge ført fra Garnisons Sygehus ud til Afdelingen, hvor Militærmyndighederne inderlig ønsker, at han skal aftjene sin Værnepligt.

Da han blev ført hen til den vagthavende Officer, en Løjtnant, vilde denne have, at Rasmussen skulde »*rette sig op*« og gøre *Honnør* for ham; men da den Slags militære Tossestreger ikke er kendt i det civile Liv, nægtede Rasmussen dette. Da Officeren yderligere vilde paadutte Rasmussen et *Numer,* i Stedet for at kalde ham ved Navn, gjorde han Officeren opmærksom paa, at han hed Rasmussen.

Efter denne behagelige Debat beordrede Officeren Rasmussen i Cellen.

Dette vilde Rasmussen dog ikke finde sig i, men forlangte Kaptejnen i Tale.

Efter at Rasmussen havde gjort denne opmærksom paa, at han ingen militær Uddannelse havde faaet, indrømmede Kaptejnen, at man ikke kunde straffe ham for Undladelse af det, han aldrig havde lært — og Fængslingen blev hævet.

Dette var i Lørdags. I Søndags mente Rasmussen, at han nok snart kunde have Krav paa en lille Orlov, og han henvendte sig til den vagthavende Officer i den Anledning. Om Orlov kunde der dog slet ikke være Tale, men han kunde faa et Par Timer fri ad Gangen mod at han hver anden Time meldte sig i Vagten. Det vilde Rasmussen ikke, han vilde til Lyngby, og det vilde tage mere Tid end to Timer. Naa, saa kunde han faa fri fra Kl. 12 til Kl. 3. Heller ikke dette Tilbud blev modtaget. Saa til Kl. 10 Aften. Dette kom i Orden — dog vidste

Rasmussen ikke bestemt, om han kom til den Tid.

Det var meget godt, at Rasmussen ikke lovede noget bestemt, thi efter en saa lang Fraværelse er der saa mange gode Venner, der lægger Beslag paa ham, at han endnu ikke har naaet at komme tilbage til den militære Daareanstalt.

Og da Rasmussen ikke anerkender, at Militæret har Krav paa hans Person, kan han jo ikke godt selv gaa tilbage og melde sig.

De militære Myndigheder har en Nat under hans Arrestophold frataget ham hans civile Tøj og beholdt dette og paa denne Maade paatvunget ham Slagtertøjet.

Nu under sit Ophold i Friheden gaar han derfor rundt og ligner et Amfibie — halvt Militær og halvt Civil. Han spekulerer nu paa, hvorledes han bedst skal faa byttet Tøj med Militærmyndighederne, saaledes at de faar deres og han sit.

Han véd endnu ikke rigtigt, om han skal gaa ud til Kaptejnen og forhandle med ham om Sagen, eller om han skal henvende sig direkte til Krigsminister *Munck* for at faa ordnet det lille Mellemværende.

Maaske de kære Autoriteter tager ham sammen med Tøjet, men vor gode Kammerat er forresten ogsaa ligeglad. Han hører nu engang til dem, der ikke bærer en Spand Vand, om saa hele Sønderborg brænder!

Vi kan ellers meddele Myndighederne — hvis de er bekymrede — at han baade i legemlig og sjælelig Henseende befinder sig i bedste Velgaaende!

— — —

Andreas Fritzner er ført bort fra Garnisons Sygehus; hvorhen véd vi i Øjeblikket ikke. Holger Jensen er saaledes foreløbig den eneste Militærnægter, der opholder sig paa Garnisons Sygehus.

Militær Værnepligt
eller
statsligt Tvangsarbejde.

I Løbet af kort Tid har Militærnægterne ved den direkte Kamp, de fører mod den tvungne Værnepligt, og ved at benytte Sultestrejken som Vaaben og som Protest mod de Voldshandlinger, de fra Myndighedernes Side har været Genstand for, tvunget Regeringen til at beskæftige sig med Sagen, og den har i Dagspressen bebudet et Lovforslag, hvorved Personer, der af sociale og religiøse Samvittighedsgrunde nægter at udføre Militærtjeneste, bliver fritaget derfor, dog saaledes, at de skal udføre andet Arbejde for Staten i Stedet for.

Paa denne Maade søger Regeringspartierne at komme udenom Kampen mod den tvungne Værnepligt. For dem gælder det jo om at værne Lovens Autoritet.

Straks efter at dette var kommet offentligt frem, har Foreningen for konsekvente Antimilitarister paa offentlige Møder og i Skrift protesteret mod denne Forfuskning af Kampens Formaal og paany skarpt understreget, at det ikke er nogen personlig eller individuel Kamp, vi fører, men at vor Nægtelse er et Led i Arbejderklassens Kamp for dens Frigørelse.

Vi kan som socialistiske Arbejdere ikke anerkende Statens Ret til at disponere over noget af vor Tid.

Naar Regeringen nu vil give det Udseende af, at det er af »humane« Grunde den vil fremsætte et saadant Lovforslag, samtidig med, at den kender Formaalet med vor Kamp, og det kan den ikke være uvidende om, da den Resolution, der er bleven vedtaget paa flere offentlige Møder overalt i Landet, er bleven tilstillet Krigsministeren, saa kan denne Handlemaade kun stemples som et Forsøg paa at ødelægge Kampen mod den tvungne Værnepligt.

Den Stilling, som Regeringen har taget til vor Kamp, og som støttes af baade den socialdemokratiske og den radikale Dagspresse, udbasuneres som en Hensyntagen og Humanisme overfor Militærnægterne, er den modbydeligste Løgn og Hykleri, og et Bevis herfor er, at medens Krigsministeren *overvejer* et Lovforslag, hvorved Personer, der af Samvittighedsgrunde nægter at være Soldat, kan fritages derfor, bliver *to unge Mænd dømt til Forbedringshus*, fordi de følger deres Samvittigheds Bud, *uden at Ministeren gør noget for at forhindre det.*

Sammen med de forøgede Militærudgifter, som nu er saa højt oppe som ingen tidligere Regering har haft dem, er disse Domme vel nok den største Skændsel, som er begaaet under den *radikale* Regering.

Efter at Regeringen er bleven tvungen til at tage Sagen op til Behandling, er der fra forskellig Side rettet Henvendelse til Krigsministeren om at fremme Sagen.

Senest har Kristelig socialt Forbund rettet følgende Henvendelse til Krigsministeren:

»Da man fra et kristeligt Synspunkt maa kræve Ret for hvert Menneske til at følge sin Samvittighed, og da *adskillige alvorlige Kristne føler den nuværende Værnepligtsordning som et Indgreb i Samvittighedsfriheden,* har Bestyrelsen for Kristelig-socialt Forbund, særlig i Anledning af de Domme, der i den sidste Tid er overgaaet Personer, som af Samvittighedsgrunde ikke mener at kunne gøre Militærtjeneste, paalagt os at opfordre Forsvarsministeriet til at søge Værnepligtige, der af Samvittighedsgrunde ikke mener at kunne gøre Militærtjeneste, *fritaget derfor mod at udføre anden Tjeneste for Staten,* dog at denne Tjeneste bliver saadan beskaffen, at den ikke frister til Misbrug af de trufne Foranstaltninger.«

Det kan vel ikke undre, at alle disse Henvendelser gaar ud paa at støtte Ministeren, da det altid er lettere at staa paa Magtens Side end der, hvor der kæmpes for Retten.

Vi skal ikke paastaa, at de Mænd, som har henvendt sig til Ministeren, ikke har haft de bedste Meninger overfor dem, der kæmper for Ret til at følge deres Samvittigheds Røst, men ved at læse ovenstaaende Henvendelse, maa vi dog tvivle; thi samtidig med, at de kræver Ret for ethvert Menneske til at følge sin Samvittighed, opfordrer de Regeringen til at komme med Forslag til en Lov, som for mangfoldige Mennesker vil være et Indgreb i denne Ret.

De Kristne forlanger Ret til at være fri for at bære Vaaben, fordi det strider mod deres Samvittighed.

Som socialistiske Arbejdere strider det mod vor Overbevisning og Samvittighed paa nogen som helst Maade at være pligtige til at udføre noget som helst Tvangsarbejde for Staten, og vi kræver lige saa godt vor Samvittighed respekteret som de Kristne.

Og naar Kristelig-socialt Forbund slutter sin Henvendelse med: »dog at denne Tjeneste bliver saadan beskaffen, at den ikke frister til Misbrug af de trufne Foranstaltninger,« saa maa vi indrømme, at vor Tro paa, at de mener os det godt, er ikke saa lidt vaklende.

For os staar det som, at selv om Alverdens Ungdom nægtede at adlyde Værnepligtsloven, kunde der ikke blive Tale om Misbrug fra deres Side.

Et skændigt, modbydeligt Misbrug og Indgreb i den personlige Frihed er ethvert Lands Forfatning, som er bygget paa den tvungne Værnepligt.

Men det staar klart for os, at alle, som har den mindste Smule Interesse i det borgerlige Samfund, har sammensvoret sig for at tilintetgøre vor Kamp, og den Lov, som er bebudet, vil sikkert komme til at indeholde Paragrafer om store Forbedrings- og Tugthusstraffe for dem, der ikke vil bøje sig, samtidig med, at dette Tvangsarbejde selvfølgelig vil komme til at foregaa under et Slaveri og en Militærdisciplin om muligt endnu værre end det, der findes indenfor Militæret, for at det ikke skal »friste til Misbrug«.

Men vi véd ogsaa, at dem, som vi fæstede vor Lid til, da vi begyndte Kampen, dem, fra hvilke vi ventede Hjælp og Støtte, fra den organiserede Arbejderklasse, vil staa solidariske med os. Derpaa har vi faaet talrige Beviser dels ved de økonomiske Tilskud, vi har faaet fra forskellige Fagforeninger, og dels, og ikke mindst, ved den Tilslutning og Sympati, de har givet os, naar vi paa offentlige Møder har fremlagt vor Sag.

Og saa længe Arbejderne staar bag os og vil støtte os det, de formaar, saa længe vil vi holde de Løfter, vi har givet dem: at give al vor Kraft og Energi i Kampen mod den tvungne Værnepligt, saa kalder vi ikke det godt at blive løst fra et Baand for at blive bundet saa meget fastere med et andet, det statslige Tvangsarbejde.

Naar den organiserede Arbejderklasse staar bag os, vil den bedste Del af den danske Ungdom melde sig i vore Rækker, og da er vi stærke, da bærer vi Sejren hjem.

Arbejdere, nøjes ikke med at give os jer Sympati, men omsæt Sympatien i Handling.

Militærnægter.

Til
det antimilitaristiske Fond.

Som en Erkendelse af den Kamp, vi fører, har vor Organisation modtaget følgende Tilskud:

Bidrag ved Fru Stampe Bendix	100.00
Skibsværftsarbejdernes Fagforening	50.00
Skibsværftsarbejdernes Klub	5.00
Murernes Fagforening	50.00
Skorstensfejernes Fagforening	5.00
Handskemagernes Fagforening	10.00
Jord- og Betonarbejdernes Fagforening	100.00
Lager- og Pakhusarbejdernes Fagf. af 1890	20.00
Smede og Maskinarbejdernes Fagforening	250.00
Arbejdsmændenes Fagforening for Støberier og Maskinfabriker	50.00
Murarbejdsmændenes Fagforening	50.00
Arbejdsmændenes Kongres	50.00
Bødkernes Fagforening, Aalborg	20.00
Ialt	760.00

hvorfor kvitteres med Tak.

København, i Januar 1917.

Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

„Militærnægteren"
koster 3 Øre.

Forhandlere faar i Provision 1 Øre pr. Nr.

Spred Bladet overalt

Indsend Bestillinger snarest til Ekspeditionen Vesselsgade 7, St. Kbhvn. N.

Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Foreningens Adresse er:
Læsestuen, Vesselsgade 7, St. Kbh. N.

Ansvarhavende overfor Pressloven: Alfred Mogensen. — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29, Kbh. N.